Brett Hoffmann
NEBEZPEČNÝ
KONTRAKT
FRAGMENT

Brett Hoffmann
Nebezpečný kontrakt

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Brett Hoffmann
Nebezpečný kontrakt – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEBEZPEČNÝ KONTRAKT

Brett Hoffmann

FRAGMENT

Věnováno Julii, Daxovi a Odovi.
Víc, než tušíte.

Listopad 1967, Atlantský oceán

Campbell Reeves zasněně pozoroval nekonečnou vodní hladinu. Promočeným kapesníkem si otřel pot z čela. Klimatizace staré zaoceánské lodi si s horkým a vlhkým vzduchem rovníkové oblasti nedokázala poradit, a tak odešel z dusného interiéru na horní palubu, kde se schoval do stínu záchranného člunu.

Kapitán ohlásil, že loď brzy překročí pomyslnou čáru oddělující severní a jižní polokouli, takže na palubu vyšla spousta dalších cestujících, aby byli u toho. Ve skutečnosti samozřejmě neviděli nic jiného než nekonečnou masu vody, které bylo úplně jedno, jestli se jí říká severní Atlantik, nebo jižní Atlantik. Campbella to představení začalo brzy nudit.

Raději se vydal na vycházkovou palubu – která byla alespoň zastřešená, ačkoli ze stran byla i ona otevřena působení živlů – a znovu si všímal známek toho, že tahle loď už slouží pěkných pár let. Kdysi luxusní dřevěné obložení i další dekorativní prvky byly na různých místech znatelně opotřebované. Dveře skřípaly, malba se odlupovala, koberce byly prošlapané. Přesně jako já, říkal si pro sebe Campbell. Na konci kariéry. Brzy nás šoupnou do důchodu a nahradí mladšími modely.

Prstem přejel po límečku košile. Kravata ho škrtila. Mnoho mužů zde na palubě nosilo košile s rozhalenkou, či dokonce s krátkými rukávy, ale takové neformální oblečení pro Campbella Reevese nebylo. Miloval tradice. Cestování první třídou znamenalo také odpovídající oblečení. Spíše než „odpovídající počasí“ myšleno „odpovídající vašemu postavení a exkluzivnímu prostředí zaoceánské lodi“. Neměl na

sobě sako, ale na večeři si jej vezme. Alespoň v restauraci to vypadalo, že klimatizace spolupracuje, především po západu slunce.

Campbell se podíval na hodinky a usoudil, že je čas dát si něco k pití. Možná bylo trochu brzy, ale komu by to vadilo, když jsou na moři, několik dní plavby vzdáleni od přístavu, kde čas přece jen hraje podstatnější roli? Vydal se hledat svého spolucestujícího.

Campbellu Reevesovi bylo šedesát sedm let, stejně jako dvacátému století. Na změny nebyl zvyklý. Byl synem ředitele společnosti Caterpillar Tractor a celý svůj život prožil v Peorii ve státě Illinois. Celou svou kariéru věnoval jediné firmě, jejímž prezidentem byl jeho nejstarší a nejmilejší přítel Gilbert Collins.

V Campbellově životě se toho moc neměnilo, s jednou důležitou výjimkou v podobě jeho ženy Elizabeth. Když už si všichni mysleli, že navěky zůstane spokojeným starým mládencem, potkal Beth. Ne v Peorii, kde už mu byla každá vhodná mladá žena dávno představena a on je všechny odmítl, ale v New Yorku, hned po skončení války v roce 1945. Beth byla mladá, živoucí a vášnivá žena. Byla přesně tím, co Campbellovi v životě dosud chybělo. S ní měl všechno, po čem kdy toužil, a byl spokojen.

Kéž by tady byla, pomyslel si Campbell nikoli poprvé. Nebyl zvyklý být tak dlouho bez ní. Délka plavby, horko a nepohodlí mu zážitek trochu kazily, přestože cestování na velkých lodích jinak zbožňoval. Ale Gilbert se sem tak těšil a tak ho přemlouval, že Campbell v tom nemohl svého starého přítele a nadřízeného nechat samotného.

Gilbert Collins dostal plavbu darem od správní rady jako uznání za třicet pět let práce na pozici prezidenta a předsedy rady. Stejně jako Campbell ani Gilbert neměl daleko do důchodu a tato cesta se tvářila jako ideální příležitost začít polevovat v pracovním nasazení. Ale Gilbert nechtěl v žádném případě jet sám. Jeho žena zemřela už před šesti lety, takže volba spolucestujícího byla jasná. Jeho nejbližším přítelem byl Campbell Reeves. Byli nerozlučnými přáteli už od mládí, které prožili v nebezpečných dobách první světové války. Cam byl příliš mladý na to, aby se jí účastnil přímo, ale Gilbert, který byl o dva roky starší, sloužil v závěru války krátce ve Francii. Vrátil se jako dospělý muž, který v boji získal dostatek zkušeností na to, aby mohl převzít otcovu malou společnost a vybudovat z ní prosperující podnik.

Gil byl velmi výrazná osobnost, ale jeho mladšímu příteli život v jeho stínu vyhovoval. Když rodinná firma potřebovala udělat pořádek v účetních a finančních operacích, Cam na univerzitě odchodil přednášky, které mu Gil vybral, a vrátil se do Peorie připraven nastoupit do společnosti, pro kterou pak pracoval celý život. Společně reprezentovali novou generaci univerzitně vzdělaných, dynamických a moderně smýšlejících manažerů, kteří čekali na to, až předchozí generace vymře nebo jim sama přepustí místo. Gilbert převzal kormidlo CMS až v roce 1932, ale od té doby už si s Campbellem Reevesem budovali svůj osud po svém. A bavilo je to.

Nyní, v roce 1967, byli těmi dinosaury oni. Na svou příležitost už čekala další generace s ještě lepším vzděláním a lepšími, modernějšími nápady. A v jejím čele byl Gilbertův syn Ewan. Kolem něj se vytvořila skupinka nadějných mladých mužů odhodlaných prokázat své schopnosti. A to se jim také povedlo. Během několika uplynulých let uzavřeli obchod, který položil základy úspěšného fungování společnosti až do konce století a možná ještě dále. Pro Ewana to byl ohromný úspěch, dosažený bez jakékoli pomoci ze strany otce. Bylo rozhodnuto. Staří pánové už nebyli potřební. Pro Gilberta to nebyly moc příjemné vyhlídky, ale Campbell se měl na co těšit. Díky tomu, že se oženil s tak mladou ženou, měl velkou šanci, že si bude její příjemné společnosti užívat až do konce svých dní.

Campbell, který stále ještě pátral po svém příteli, si olízl rty v očekávání chladivého nápoje. Loď byla obrovská. Na délku měřila téměř jako pět městských bloků a měla dvanáct palub. Konec paluby byl na obou stranách v nedohlednu. Gilbert Collins mohl být kdekoli, ale Campbell věděl, že ve skutečnosti ho najde na jednom z několika jeho oblíbených míst.

Jako první navštívil vyhlídkový salonek s koktejlovým barem, který se táhl okolo vyhlídkové paluby v přední části a nabízel úchvatný výhled na příď. Campbella secesní vznešenost tohoto místa stále oslovovala, ačkoli na mladší cestující působila spíše zastarale. Vždy budu dávat přednost dřevu a oceli před plastem, pomyslel si, když procházel místností. Gilberta nikde neviděl.

Když se ocitl znovu na zastíněné promenádě, zdvořile kývl na pozdrav několika dalším cestujícím, kteří tu statečně vzdorovali tropic-

kému vedru, a vydal se směrem k zádi. Cestou si otíral obličej i krk kapesníkem. Na druhém konci paluby byl kuřácký salonek pro hosty cestující první třídou, jedno z Gilbertových oblíbených míst na lodi.

Místnost se rozkládala na výšku dvou pater. Osvětlení zajišťovala střešní okna, stěny byly obloženy dubovým táflováním. Gil Collins byl nenapravitelný anglofil. Vždy ho lákala představa gentlemanského klubu, kde se muži mohli skrývat před světem, pokuřovat, popíjet brandy a vyprávět si necudné historky. Kuřácký salonek se svými tajemnými zákoutími, koženými křesly a nízkými stolky tuto jeho představu dokonale naplňoval. Skutečný Angličan navštěvující pravidelně podobné kluby by mu ji samozřejmě vymluvil. Místnost působila příliš moderně a přezdobeně na to, aby se mohla rovnat těm nejslavnějším londýnským klubům viktoriánské éry. Ale byla zařízena elegantně a pohodlně a Američané z ní byli nadšení.

Gilbert seděl u vyhaslého krbu. Už se na lodi plavil i v zimním období, kdy v krbu hořel skutečný oheň, který edwardiánskou atmosféru salonku ještě posiloval. Teď ale bylo nepříjemné dusno a kniha, kterou měl na klíně, už Gilberta nudila. Místo čtení začal uvažovat o ještě nudnější budoucnosti.

Společnost měl převzít jeho syn. Jeho nejdůležitější role v životě tak pomalu spěla ke svému konci. A na rozdíl od jeho přítele Cama Reevese na něj doma nikdo nečekal. Jeho žena byla po smrti. Syn byl ve středním věku, netrpělivý a soustředěný jen na podnikání, přesně jak to mělo být. A tak Gilbert zůstával sám.

Samozřejmě tak úplně sám nebyl. Měl své dcery a vnoučata, práci pro charitu, setkání rady, velký dům a zaměstnance. A sbírku luxusních aut. A samozřejmě také dobré přátele, jako byli Campbell a Beth Reevesovi. Už se začínal cítit lépe. Pak zahlédl Cama, jak vchází dovnitř, zpocený jako prase, jako ostatně vždy, a očima pátrá po něčem k pití.

„Pojď sem a trochu mě potěš, mořský vlku," zamával na něj přívětivě Gil. „To horko na mě dopadá a probouzí ve mně melancholika."

„Jsme na tom trochu jako ta loď, nezdá se ti?" Campbell ztěžka dosedl do koženého křesla. „Už to máme za pár."

Gil vstal, aby si trochu protáhl ztuhlé tělo. „Proč jen jsme dnes tak sentimentální? Vždyť už jsme na moři dva týdny. Tak proč ta náhlá změna nálady?"

„Možná proto, že jsme překročili rovník. Byl to symbolický předěl naší plavby."

„Ještě nám pořád zbývá víc než polovina," podotkl Gil a znovu se usadil. „Než doplujeme do cíle, musíme rovník překročit ještě jednou."

„Možná je to tím horkem. Co já vím?"

„Pojďme se radši napít. Trochu zamícháme šťávami v těle a oslavíme, že jsme přepluli rovník. Tím se zase tolik pasažérů téhle skořápky chlubit nemůže." Gil se rozhlížel, jestli uvidí číšníka.

„Třeba Danny O'Hanlon. Během války. Plavil se na ní do Austrálie, když patřila k armádní flotile. Prý měli v bazénu palandy naskládané v sedmi patrech."

„To si asi nemohli od stevarda objednat whiskey, co?" usmál se Gil a gestem přivolal muže v bílém saku. „Mimochodem, přihlásil jsem nás na odpoledne na bridge, s Maxem Hornerem a jeho ženou."

Campbell v duchu zaúpěl, ale navenek zachoval klid. Ve skutečnosti bridge moc rád neměl a Hornerovy také zrovna nemusel. Byli z Detroitu – on byl viceprezidentem General Motors – a dostali u večeře místa u stejného stolu jako dva přátelé z Peorie. Cam by se dalšímu času strávenému v jejich společnosti nejradši vyhnul. I tady ale velel Gil, stejně jako po celých víc než čtyřicet let, a Cam to teď nehodlal měnit. Takže přikývl, a zatímco čekali, až jim číšník přinese jejich nápoje, zapálil si cigaretu. Gil spokojeně bafal ze své dýmky a oba se ponořili do příjemného přátelského ticha.

O několik večerů později se Campbell a Gilbert znovu uvelebili v kuřáckém salonku. V dálce za lodí pomalu slábla světla Rio de Janeira. Po obědě nasáklém alkoholem, několika drincích whiskey sour před večeří doprovázenou vínem a skleničkách brandy stojících na stolku před nimi je ovládla klidně povznesená a trochu uzavřená nálada.

Zcela proti svému zvyku Gil poslední půlhodinu Cama trochu nesouvisle velebil za jeho přátelství a loajalitu. Cam, který nebyl zvyklý slýchat od svého přítele takovou chválu, z toho byl v rozpacích. Strávili jsme spolu tolik času, pomyslel si, a teď nám najednou došla témata k hovoru. Snažil se rozhovor nasměrovat zpátky k neutrálním tématům, třeba ke sportu nebo k lodi.

Ale Gilbert se nenechal zastavit. Pronásledovaly ho černé myšlenky. „Víš, když mi věnovali tuhle plavbu, pochopil jsem, že patřím do minulosti. Že je konec." Hlas mu ztěžkl opilostí a smutkem.

Campbell se naopak s každým dnem plavby na důchod těšil víc a víc. Představa nekonečných dní strávených s Beth na jejich krásné zahrádce ho naplňovala radostí. Uvědomil si, že by byl moc rád, kdyby se s budoucností smířil i jeho nadřízený. „Oba patříme do minulosti, Gile. Stejně jako tahle loď. Je načase, abychom ke kormidlu pustili další generaci."

„O tomhle konci jsem nemluvil!" opáčil podrážděně Gil. „Měl jsem na mysli úplný konec. Smrt."

Campbell se podíval na svého přítele a snažil se pochopit, o čem mluví. Všiml si, jak staře a vyčerpaně Gil vypadá. Se svou hustou kšticí šedivých vlasů a štíhlou postavou vypracovanou pravidelným cvičením to byl vždycky právě Gil, kdo vypadal lépe. Ale v zažloutlém osvětlení salonku se zdály vrásky na jeho obličeji mnohem hlubší. Pod očima měl tmavé váčky a tváře měl pokleslé. Cama napadlo, jestli vypadá také tak staře.

„O čem to k čertu mluvíš, Gile?"

„Myslím to vážně. Nechtějí, abych se vrátil do Států. Myslel jsem, že to udělají na lodi, ale pak se kromě tebe nikdo jiný neobjevil."

„To nedává žádný smysl, kamaráde. Myslím, že už máš dost."

Campbell se naklonil, aby odstrčil přítelovu skleničku brandy z dosahu. Gilbert ho pleskl po ruce jako zlobivé dítě a vzal si skleničku, jako by se nic nestalo. „Jsi jediný, komu můžu věřit, Came. Nakonec mě dostanou a po tobě možná půjdou taky." Podíval se na svého společníka smutným pohledem. „Jsi mi příliš blízký. Oni vědí, že ti nemůžou věřit."

Reeves se posadil zpátky do křesla a snažil se v tom všem najít nějaký smysl. „Jací oni? A proč mi nemůžou věřit?"

„Nemůžou ti věřit, protože jsi čestný muž, Came. Čestným lidem oni nedůvěřují."

Campbell zmateně zavrtěl hlavou. „Mluvíš o lidech ve firmě? O další generaci? Ti samozřejmě budou chtít dělat věci po svém, ale musíme je nechat. Teď je to jejich firma. Pamatuješ, jak to bylo, když

jsi převzal firmu ty? Tvůj otec by z toho taky neměl radost, kdyby byl ještě naživu."

„Pořád to nechápeš, kamaráde." Gil najednou vůbec nezněl opile. V tváři měl smrtelně vážný výraz. „O tu zatracenou firmu mi nejde. Ať si ji klidně nechají. Starosti mi dělají rizika. Oni se budou chtít všech nevyřešených rizik zbavit. A ta rizika," Gil namířil ukazováček napřed na sebe a pak na Cama, „představujeme my dva."

Campbell si lokl brandy. „Co myslíš tím ‚zbavit se'? A proč bychom měli pro někoho představovat riziko? O čem to k sakru mluvíš?"

Gil ukázal na sebe. „Já je ohrožuji, protože toho vím příliš." Pak nedbale otočil prst zpátky směrem na Cama. „A ty je ohrožuješ, protože oni si myslí, že ti říkám všechno. Myslel jsem, že když o tom nebudeš vědět, budeš v bezpečí, ale teď mi došlo, že jednoduše budou předpokládat, že jsem ti to řekl."

„A cos mi měl říct?"

„Všechno se dozvíš, než tahle plavba skončí. Musíš to vědět, možná bys to měl dokonce všechno sepsat. Píšeš dobře, Came, líp než já. Ale dnes ne, souhlasíš? Jsem na to moc opilý a máme ještě dost času to…"

Gilbert ztuhnul s otevřenými ústy a z obličeje se mu vytratila veškerá barva. Oči upíral někam za Cama, směrem do středu místnosti. Campbell se otočil v křesle a překvapením zalapal po dechu. Stáli tam tři mladí muži oblečení v dokonale padnoucích moderních oblecích. Dva z nich znal velmi dobře.

„Ježíši Kriste," zamumlal Gil. „Je po nás."

1

Říjen 2002, New York City

Jack zíral na červeně blikající kontrolky na telefonu. Blik, blik, blik. Ta zatracená věc snad nikdy nepřestane. Nebylo tomu až tak dávno, co ta červená světélka zbožňoval. Znamenala, že na lince je další klient, další obchod nebo nabídka. A navíc ho čeká hlasová schránka plná elegantně zaobalených nabídek – koupit, prodat, rezervovat, vydat a tak dále. Ta červená světélka znamenala peníze a úspěch. Pokud pracujete na burze a váš telefon nebliká, nečeká vás příliš dlouhá kariéra.

Poslední dobou mu ale ta světélka lezla krkem. Možná znamenala úspěch, ale toho už měl taky dost. Úspěch, který byl pro Jacka původně prvotní motivací, se u něj postupně proměnil v symbol postavení, až mu nakonec spíš visel na krku jako mlýnský kámen. Když se vydával dobýt svět velkých peněz, nečekal, že skončí s břemenem vynikající pověsti. Teď se zdálo, že ho chce úplně každý. Všichni chtěli, aby dál dělal to co vždycky – rozšiřoval jejich bohatství.

Problém byl, že Jack už toho měl po krk. Snaha být na zmatených trzích vždy napřed ho vyčerpávala. Neskutečné počínání teroristů a internetových spekulantů udělalo z posledního roku na trhu peklo. Bylo čím dál obtížnější nacházet motivaci k tomu, aby udržoval ten skřípající stroj v chodu, a myšlenka na to, že by to dělal navěky, v něm vyvolávala skutečnou depresi.

Rozhlédl se po obchodní hale ve zbytečné snaze najít Matta McCormicka. Pak bez špetky nadšení zvedl sluchátko a stiskl tlačítko. Jedna z červených kontrolek přestala blikat.

„Jack Rogers," představil se.

„Jacku, tady je Dean Loftus z Londýna. Pracuji u Hamiltona. Gratuluji k tomu singapurskému obchodu. U nás se o tom píše ve všech finančních novinách. Poslouchejte, vím, že jste zaneprázdněný, ale myslím, že bych pro vás mohl mít zajímavou nabídku…"

Jack si v duchu povzdychl a znovu se rozhlédl po moři monitorů, telefonů a kolegů obchodníků. Na druhém konci místnosti zahlédl Matta, a tak vstal a rozzlobeně na něj zamával. Věděl, že to není fér. McCormick pracoval patrně nejtvrději ze všech zaměstnanců v celém patře. Ze svých přestávek nikdy nevyužil ani polovinu. Ale být chráněncem Jacka Rogerse s sebou neslo i určité nevýhody.

Matt k němu přispěchal bez sebemenšího náznaku rozhořčení. Posadil se ke svému stolu, který sousedil s tím Jackovým, a automaticky zvedl sluchátko. Jack si znovu sedl, nezaujatě sledoval údaje na jednom z monitorů. Levou rukou ovládal myš a v pravé držel pero Mont Blanc, kterým si dělal krátké poznámky. Ramenem si přidržoval sluchátko u ucha a vyhýbavým mručením odpovídal londýnskému bankéři, zatímco z obrazovky nasával nejnovější vývoj na trhu. Pak stroze ukončil hovor, a aniž by věnoval pozornost znovu blikající kontrolce linky jedna, stiskl tlačítko hlasové schránky a poslechl si nahrané vzkazy. Naškrábal další poznámky a hodil je Mattovi na stůl, aby na ně reagoval.

Ze všech vzkazů byl alespoň částečně zajímavý jen jeden. Volala Margaret Blandová, aby mu připomněla, že v 11 hodin se bude konat slavnostní předávání. V každém čtvrtletí byli nejlepší pracovníci Sutton Brothers oceněni zvláštními odměnami. Jejich šéf rád předával šeky osobně. Byla to taková malá slavnost plná velkých klišé. Za těch osm let u banky se Jack stal pravidelným účastníkem těchto ceremonií a slyšel už řeč Franka Spiteriho víckrát, než bylo zdrávo. Ale jinak měl Franka rád, a tak se snažil svůj cynismus skrývat, jak mohl.

Pracovat pro Franka Spiteriho nebyla žádná legrace. Kromě toho, že řídil newyorskou pobočku Sutton Brothers, byl také vedoucím oddělení fúzí a akvizic. Jack si hodně přál pracovat ve fúzích a akvizicích, dokonce si od banky nechal zaplatit kurz MBA na Kolumbijské univerzitě, aby si zvýšil kvalifikaci. Ale ani prestižní manažerský titul se Spiterim nepohnul. „Snižujeme stavy, Jacku," řekl mu. „Fúze teď

nejsou zrovna v módě. A pro tebe by to stejně nebyl dobrý krok v kariéře. Měl bys nižší plat a delší pracovní dobu."

Jackovi nic z toho nevadilo, ale Spiteri ho jen přátelsky poplácal po ramenou a povzbudivě prohlásil: „A kromě toho si banka nemůže dovolit přijít o tvůj významný podíl na generování zisku. Dělej dál to, co umíš, dobře?"

Bylo skoro tři čtvrtě na jedenáct. Jack vstal a protáhl se. Některé z mladších žen v hale si vyměnily kradmé pohledy a sledovaly jeho pohyb, některé potají, jiné naprosto nepokrytě. Jack byl přes 180 centimetrů vysoký a díky pravidelnému cvičení, jímž se snažil rozptýlit svou mysl po nudných pracovních dnech, byl v nejlepší kondici v celém svém životě. Jeho šatník prozrazoval jeho kupní sílu a tmavě hnědé vlasy i nehty měl vždy pečlivě upravené. Jeho spolužáci ze státní střední školy na předměstí Sydney by ho dnes jen těžko poznali. Austrálii opustil už před dlouhými dvanácti lety, hned po svých čtyřiadvacátých narozeninách. Čtyři roky strávil v Londýně, osm na Manhattanu. Z nezkušeného, byť nadějného mladíka se vyklubal ostřílený hráč z Wall Street, teoreticky jeden z nejlepších potenciálních ženichů v New Yorku.

Ale jen teoreticky. Sedm ze svých osmi let v New Yorku žil s Petou Fitzsimmonsovou, byť nebyli manželé. A Peta se až do svatby odmítala označovat jako jeho žena. Na druhou stranu se jí ale nelíbilo ani označení přítelkyně. Když tedy mluvili jeden o druhém, používali označení „můj partner". Jack by byl radši, kdyby si říkali „muž" a „žena". Koneckonců, brzy očekával povýšení, které z něj mělo udělat partnera v bance, a to by pak byl obklopen samými partnery. A Peta už teď měla dva další partnery, spolumajitele její oděvní značky a sítě butiků.

Ale byl v tom zádrhel. Jack chtěl oslovení, ale ne samotnou svatbu. Svatba, jak se vždy shodovali, by byla jen nezbytnou předehrou k založení rodiny. Petini volnomyšlenkářští rodiče, kteří bydleli na Floridě, na ně v této oblasti nijak nenaléhali a pro Jacka nebylo tak těžké ignorovat nesouhlas jeho vlastní rodiny s jejich stylem života, když byli tisíce kilometrů daleko. Nedávno však pocítil nátlak z větší blízkosti. Peta už toužila po tom, aby se jejich vztah posunul na vyšší úroveň. Jack ještě nechtěl. Ve skutečnosti by mu až tak nevadila sa-

motná svatba, ale zatím nebyl připravený na děti, které měly přijít hned potom.

S očima upřenýma na hodiny Jack vyřídil ještě dva telefonáty a pak naznačil Mattovi, že jde nahoru. Mladší muž klidně přikývl, zatímco mu ruce poletovaly mezi telefony, počítači a papíry na stole.

Jack vystoupal po schodech do vstupní haly, která byla o patro výš než hala, kde pracovali obchodníci. Tam si tlačítkem přivolal výtah, který ho odvezl do nejvyšších pater.

V osmadvacátém patře budovy Sutton Brothers na Broad Street měli kanceláře ti nejdůležitější partneři newyorské pobočky, kteří zde byli jako na výstavce. Kanceláře připomínaly velké skleněné klece. Všechny vypadaly prakticky stejně, jen každá z nich odrážela vkus a osobnost druhu, který ji obýval. Pocit návštěvy pavilonu šelem ještě sílil díky skutečnosti, že řada klecí vypadala opuštěně, ale přesto obývaně, což naznačovalo, že jejich obyvatelé se skrývali někde v džungli nábytku, kancelářského vybavení, rostlin a papírů. Další šelmy rychlým krokem přecházely sem a tam s telefonem na uchu nebo posedávaly v ergonomických židlích a zíraly na obrazovky počítačů. V některých klecích viděl Jack dvojice nebo trojice diskutující u nízkých stolků pokrytých papíry a hrnky od kávy.

Tyto velké kanceláře a konferenční místnosti byly rozloženy po vnějším obvodu patra, což jim zajišťovalo dostatek denního světla a ten nejlepší výhled. Uprostřed podlaží byla velká recepce pro klienty, další jednací salonky a kanceláře pro asistentky partnerů. Elegantní designové vybavení a drahá umělecká díla jen potvrzovaly pozici banky, která se nedávno stala symbolem růstu a úspěchu současnosti. Už žádné exotické dřevo a tmavé barvy symbolizující bezpečí a jistou otupělost minulosti. Sutton Brothers chtěla být vnímána jako ambiciózní banka nového století.

Frank Spiteri obýval tu největší klec ze všech, která se nacházela na samém konci patra. Jeho postavení zdůrazňovaly tenké stříbrné žaluzie umístěné na skleněných stěnách jeho rajónu, díky kterým si mohl v kanceláři jediným pohybem zajistit soukromí. On ovšem rád nechával žaluzie roztažené, aby měl přehled o dění na patře. Takže když byly žaluzie zatažené, všechna čtyři patra Sutton Brothers ožila divokými dohady.